

?L'efecte Titi

«Si tens un impuls egoista de tenir un gos, millor que sigui de porcellana; si vols estimar a un animal, adopta'l»

Una senyora s'acosta a les instal·lacions del CAADC (centre d'atenció a animals domèstics de Terrassa) i demana que li donin en adopció el gos més vell que hi hagi en les gàbies. L'acompanya fins a la mort, regalant-li uns últims mesos bonics, i repeteix la mateixa operació diverses vegades.

En el món del "comprar, llençar, comprar", en una societat en la qual és més barat adquirir un rellotge nou que reparar l'antic, moltes persones prefereixen adoptar un animal amb la seva motxilla de traumes i un físic delicat, que un cadellet preciós com el de l'anunci d'Scottex.

Les ciutats amb protectores d'animals, tenen les gàbies plenes de mascotes que un dia van ser rebutjades per famílies o persones, que en algun moment van decidir cuidar-les o "tenir-les", un verb horrible quan parlem d'éssers vius. Aquests éssers viuen en silenci, on treballadores i treballadors en tenen cura, amb el suport del voluntariat. No n'hi ha prou.

Volem que aquestes gàbies estiguin buides, perquè cap ésser mereix viure-hi, i per això anem a facilitar l'adopció i seguirem augmentant la informació sobre gossos i gats, però és imprescindible que com a societat ens sentim en deute amb aquests peluts que tant ens cuiden i acompanyen al llarg de la vida.

Ens consolem com a societat dient-nos que són perillosos, que són vells, o que són molt grans. Ens estem enganyant, de la mateixa manera que a vegades donem l'esquena a la gent gran perquè ens fa por el compromís amb algú que ens necessita de veritat.

Cal que entenguem que les modes o els cànons de bellesa són aspectes massa superficials a l'hora de valorar compartir la vida amb qualsevol ésser viu. Quan tenim ganes d'estimar algú, quan estimem a algú, ens és igual el color, l'edat, la mida de les seves orelles o si és un golden retriever o un salsitxa.

Quan volem tornar a la natura tot allò bonic que ens regala, preferim adoptar un animal abandonat i amb patiment a l'esquena, per regalar-li la alegria i pau, que l'abandonament i el rebuig li van pendre.

La regidoria de Benestar Animal m'ha brindat la oportunitat de conèixer a moltíssima gent que vibra amb la felicitat d'altres éssers. Un altruisme que havia conegut, en part, en el món de l'activisme social, però que és tan especial que t'enganxa i t'il·lusiona.

Gràcies al col·lectiu animalista, Titi va sortir de la seva gàbia anys després, sent ja gran, sent catalogat com a "potencialment perillós". Va ser el cap de setmana passat. Avui ja té una nova família, va a la platja i somriu a les fotos. Titi no és "meu" ni de ningú, però la seva felicitat ha fet molt feliç a moltíssima gent, persones que han assolit un nivell de bondat tan alt, que són capaços de connectar amb la felicitat d'un animal que va ser abandonat i ara és estimat.

Si tens un impuls egoista de tenir un gos, millor que sigui de porcellana, de plàstic o de peluix. Si vols estimar a un animal, si vols compartir la teva vida amb ell i intercanviar coses tan boniques com l'amor i la protecció, adopta'l.